

Skrivnostna fascinacija nad ženskimi obrazi je pri ustvarjanju Šolarjeve močno prisotna. Še zdaleč ni edina, ki se v svoji slikarski praksi poigrava s popačenjem izrazov na obrazih, a to počne s takšno eleganco in krhkostjo, da si je med mlado akademsko sfero že priborila unikaten in prepoznaven izraz. Pri njeni celotni seriji kontinuiranega raziskovanja nevidne obrazne gestikulacije ne izstopa zgolj pomanjkanje nasmehov, morda našobljenih ustnic ali lepotnih pik, na njih ne zmoremo prebrati osramočenosti, domišljavosti ali koketnosti, značilnih za dekleta z naslovnice. Na obrazih njenih muz predvsem umanjajo smer in moč pogleda, oči, v katerih veliki mojstri že stoletja slikajo odsev človeških duš. In ta zavedna neromantična poteza, ki nas prikrajša za vzvišeno milino ženske podobe, se zdi kot slikarkino najmočnejše orožje. Meta Šolar lahko in igrivo zamolči srčico ženstvenosti, ženske kot objekta – ne zgolj poželenja, temveč tistega nepoznanega v njenem pogledu.

Z upodobitvami cvetlic umetnica še dodatno in na popolnoma nov način estetizira podobe ženskih obrazov. Meta Šolar dekletom z odvzemom individualnosti ne jemlje lepote, temveč jih naredi še lepše, njena dekleta cvetijo kot rože. Njene ženske postanejo živo tihožitje. Na to, da so pod plastjo dišečega cvetja ženske, nas opozarjajo le še njihova telesa. Težave s samopodobo so jim prihranjene. Dolgonoge in v pasu vitke, skoraj erotične, podobe dehtijo v svojih pozah, s svojimi najljubšimi domačimi živalcami.

Kljub mojstrskemu in duhovitemu odvrčanju pozornosti od neprizanesljive, nedvoumne in vseprisotne neprijetnosti, s katero nas umetničina dela brezobraznih portretov navdajajo – hej, saj to je vendarle grozljivo, gledamo v ljudi brez obrazov!, se ob opazovanju del, predvsem v kombinaciji s kolaži, v razmislek ponuja širši kontekst družbene in kulturne dinamike sodobnosti. Ne gre zgolj za medijsko reprezentacijo ženskosti in tiranijo ženskih teles. Izzivi, s katerimi se spopadamo ženske v 21. stoletju, so ironični. Žensko telo je nemalokrat v zgodovini postalo politični teren. Ko nam je končno uspelo tolerirati prekratka krila in preveč naše kože, smo postali netolerantni do zakrivanja neke druge kože. Kdo jo kaže preveč in kdo premalo? Kam gremo? Povedna je slika »Hiding, disappearing«, ki nam kot edina pokaže prvi obraz, a ga dekle želi zakriti, se prekriti in skriti. Sončna očala že imamo, čez obraz si še pulover povlečemo, še plašnice nam manjkajo, pa bomo dokončno anonimni in brez odgovornosti. Morda pa je to še eden od avtoričinih dovtipov; več ne bo miru za tiste, čigar barva kože je rožnata.

Zala Vidali